

Знахідка

Микола Магера

У неділю сонячний день покликав Сашка і його тата в садок до роботи.

Вони згортали перепріле за зиму торішнє листя кожен своїми граблями. Ще взимку батько виготовив для сина залізні граблі, лопату і сапу. Звичайно, кожна ця річ відрізнялася від справжньої лише трохи меншими розмірами.

Сашкові граблі наче під нечутну музику танцювали між кущами смородини і порічок, обережно гралися з навислими до землі агрусовими колючими вітами.

Від роботи у хлопчика розчервонілися щоки, до спітнілого чола поприлипали темні кучері, які вибилися з-під коричневого беретика. Він розстебнув ґудзики на нейлоновій куртці і взявся до листя навколо розлогого куща калини. Раптом побачившу неглибокій ямці щось схоже на м'яч. Що це? Підійшов ближче, нагнувся — і впізнав їжака.

— Тату, — закричав Сашко на весь сад, — я знайшов мертвого їжака!

Батько оглянув згорненого в клубок звірка і сказав:

— Їжак, Сашуню, живий. Він всю зиму проспав під калиновим листям. Тепер вже скоро прокинеться.

— А що він їв узимку? — запитав хлопчик.

— Нічого не їв, бо спав, — пояснив батько.

— Тату, візьмемо їжачка до хати, — попросив Сашко.

— Ні, сину, накриємо його листям, хай ще поспить. Гаразд?

— Гаразд. А коли його пригріє сонечко і присниться зелена травичка, тоді він прокинеться?

— Так, сину.

Вони накрили їжака листям і пішли працювати подалі від того місця, аби дочасно не розбудити звірка.